
Het zoonschap binnengaan (1)

J.G.Bulthuis

Voor de gemeente van Jezus Christus is het een noodzaak de tijd te kunnen onderkennen waarin God een bepaalde fase van zijn plan wil realiseren. Hij heeft immers de tijden en gelegenheden in zijn hand. Wanneer Hij echter handelend wil gaan optreden, openbaart Hij eerst zijn raad aan zijn knechten, de profeten. Zij geven op hun beurt de geopenbaarde zaken aan de gemeente door. Op deze wijze kunnen de gelovigen weten wat in een bepaalde tijd tot hun heil dient om vervolgens tot handelen over te gaan. Ook in deze tijd wordt door velen aangevoeld dat er nieuwe ontwikkelingen en mogelijkheden op handen zijn, namelijk een in praktische zin beginnen te leven als zonen van God. Het onderkennen ervan is een zaak van het hart, een innerlijk zeker weten. Hier geldt het woord van Jezus "Wie een oor heeft, hore wat de Geest tot de gemeente zegt". Vanuit deze zekerheid menen wij er goed aan te doen om bepaalde beloften, adviezen en informatie uit enkele gebeurtenissen van het oude Israël onder de loupe te nemen en in het licht van ons onderwerp te plaatsen. Daarin staan de verhalen over de intocht in Kanaän centraal. In deze serie studies zullen de verschillende kanten aan deze zaak 'koncentrisch' behandeld worden. Dat wil zeggen dat er in ieder volgend artikel teruggekomen wordt op diverse aspecten die in het vorige zijn besproken.

Kiezen

Zoals reeds eerder in de aparte studies over toebereiding is gesteld, leven wij in een tijd van voorsorteren. We naderen namelijk een belangrijke fase in de geschiedenis van de mensheid: de openbaring van de zonen Gods. God zal in de komende tijd uit zijn schepping mensen zien opkomen zoals Hij ze altijd al had bedoeld. In Openbaring 14:14-16 wordt er over die oogst gesproken. Jezus zal tot verzadiging toe zien hoe vele zonen tot heerlijkheid zijn uitgegroeid en aan zijn beeld gelijkvormig zijn geworden (Jes.53:11; Hebr.2:10).

Het is overbodig te zeggen dat dit zalige einddoel niet plotsklaps tot stand komt. Daar gaat een periode aan vooraf waarin toebereiding zal plaats vinden en waarvan alleen de Heer de tijdsduur kent. Voor ons is hierin van belang wat nu aktueel dient te zijn. Wat wil de hemelse Landman héden laten bewerken in zijn akker. Welke opdrachten geeft Hij in déze tijd om uitgewerkt te laten worden door de gemeente.

We zouden die als volgt kunnen verwoorden: vanuit het woord Gods tot een bewustwording komen van de bedoeling van het evangelie, nl. zoonschap. Vervolgens door die bewustwording tot een weloverwogen keuze daarvoor komen. En ten slotte de hand in praktische zin aan de ploeg slaan om in de dagelijkse wandel symptomen van volwassen zoonschap te gaan manifesteren. Vooral bij de realisering van deze laatste opdracht zal de gelovige op grote tegenstand van de boze geesten in de hemelse gewesten stuiten. De overwinning van de gemeente staat echter absoluut vast. Ons is het er om te doen daar in te mogen delen, die te mogen beleven. Daartoe zullen wij, naar Openbaring 19:11-16, onze aandacht en ons oog alleen dienen te richten op het woord Gods, zowel in de Schriften als in de personificatie ervan in Jezus Christus.

Het oude testament

In Hebreëën 1:1 wordt ons voorgehouden dat God in de oude bedeling vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken heeft in de profeten. Petrus leert ons *op dat profetisch woord acht te geven als op een lamp die in een duistere plaats schijnt, totdat de dag aanbreekt en de*

morgenster opgaat in onze harten (2 Petr.1:19). Jezus leefde bij het profetisch woord en ontdekte mede daardoor Zichzelf als Zoon van God, als Lam Gods, als de Christus Gods. Toen de Vader direkt uit de hemel tot Hem sprak bij zijn doop in de Jordaan, stemde dat geheel overeen met de Schriften.

Ook de geschiedenissen van Israël hebben ons veel te zeggen, zowel in waarschuwend als in inspirerend opzicht (bv. 1 Kor.10:1-11; Hebr.11:4-38). Al die verhalen bevatten een geestelijke strekking voor de gemeente. De Geest van Christus doelde daar al op (1 Petr.1:10-12).

Bepaalde gebeurtenissen kunnen zelfs meerdere boodschappen inhouden. Zo kan bv. de doortocht door de Schelfzee gezien worden als een afschaduwing van de waterdoop. Maar evengoed is het een allegorie voor de opname van de gemeente en de achtervolging door de antichrist in de hemelse gewesten. Farao joeg immers het bevrijde volk Gods na, maar kwam jammerlijk om in die zee. Van de intocht in Kanaän kan gezegd worden dat er het binnengaan in het koninkrijk Gods mee wordt uitgebeeld. Evenzeer wordt ons er ook het binnengaan in het volwassen zoonschap mee geleerd. Juist dit laatste biedt ons veel bemoediging, leiding en inzicht.

Jozua

De namen Jozua en Jezus zijn dezelfde. Het hebreeuwse 'Jozua' en het latijn-griekse 'Jezus' betekenen beide: Jaweh redt. Hoewel onze Heer boven alles en allen staat, niet te evenaren is en met niemand vergeleken kan worden, zien we in de bediening van sommige oud testamentische godsmannen wel eens enige gelijkenis met zijn opdracht en werkwijze. Zo voerde Jozua het volk Israël naar zijn aardse eindbestemming, het beloofde land Kanaän. Als een geloofsheld inspireerde hij het volk, gaf er leiding aan en was een voorbeeld in de uitvoering van Gods wil voor zijn tijd.

Jezus bekleedt diezelfde positie voor de gemeente, maar dan wel in volkomenheid en als de Heer der heren en de Koning der koningen. Hij brengt zijn volk, de gemeente, naar haar specifieke bestemming: het volwassen zoonschap. Hij weet de weg (Hebr.4:14), Hij is

Situatiebepaling

de weg erheen (Joh.14:4-7). Hij kan dus heel goed en exact door heilige Geest ons inspireren, leren, leiden en voorgaan. Zo wil Hij ons mede leren uit de voorbeelden die in het oude testament bewaard zijn gebleven, waaronder Jozua een belangrijke plaats inneemt. Uit de eerste hoofdstukken van zijn boek willen wij die lessen in geloof en gehoorzaamheid tot ons nemen.

Op bepaalde tijden is het van groot belang te zien waar je staat. We lezen van Israël dat het na een lange reis door de woestijn eindelijk de grens van het beloofde land is genaderd. Hun laatste pleisterplaats was Sittim. Deze naam is in de herinnering van Israël verbonden aan een zeer trieste gebeurtenis, het grote overspel met de dochters van Moab (Num.25). Na de oud testamentische reiniging van deze ongerechtigheid door de geest van gericht en uitdelging, komt het volk eindelijk tot een ongedeelde keuze voor en trouw aan Gods plan en zijn aangestelde leider (Deut.34:9; Joz.1:16-18).

Vanuit Sittim zendt Jozua twee verspieters uit (Joz.2) en daarna legerd het volk zich aan de oevers van de Jordaan (Joz.3:1).

Hier houden zij dan die pas op de plaats die nodig is om balans op te maken, alles te overzien en de juiste plannen op te stellen. Dit doet denken aan de woorden van Jezus in Lucas 14:28-33: kosten berekenen en beraadslagen. Waar staan we nu, wat wil God, wat willen wij, hoe verder, op welke wijze, wat zijn de eerste stappen?

Om hier de juiste antwoorden op te kunnen geven, zal de gelovige kennis en inzicht moeten hebben aangaande de wil Gods voor deze tijd en de nabije toekomst. Vandaar de oproep om tot bewustwording te komen van onze situatie, van deze tijd, van de nieuwe mogelijkheden die de Heer ons gaat bieden.

Bezinning en heldere begripsvorming over onze huidige geestelijke situatie is nodig om verzekerd en overtuigd te zijn van wie we zijn in Christus, van wat we door genade mogen gaan najagen en bereiken in Hem, van ons handelen daarbij om in de juiste gezindheid en met de juiste middelen de weg Gods tot een goed einde te mogen brengen.

Wandelen met God

Jozua wandelde met God, zoals alle godsmannen dat deden. Hij luisterde als een leerling. Hij was niet weerspannig, maar getraind in het horen van Gods stem. In die intieme en onverbreekelijke gemeenschap met Hem ontstaan de dingen. In die binnenkamer spreekt Hij, is er heilzaam overleg, is er inspiratie. In Jozua 1:1-9 wordt de grondslag gelegd voor de latere overwinning, voor de juiste aanpak, voor bevoegdheid en gezag. Niet de uiterlijkheden, de strepen en balken, maar een waar leven met de allerhoogste God en diens Zoon, de Christus, ligt ten grondslag aan het slagen van Gods kinderen. Zo wandelde onze Heer in volkomenheid met zijn Vader en liet ons dit prachtige voorbeeld ter navolging na.

Het aan eigen hart geopenbaarde godswoord roept het niet zijnde tot aanzijn in je leven en werk (Rom.4:17). Het beloofde land binnengaan gaat niet met wat kreten, met wat zingen, met wat goede herinneringen aan vervlogen zegeningen. De Heer wil **nú** spreken, levende woorden, verse woorden, nieuwe woorden die kracht bezitten voor déze tijd. Zonder zijn woord geschiedt geen ding.

Lezer, is uw plaats bij Hem, in de binnenkamer? Is het oor geopend en het hart bereid? Onvoorstelbare mogelijkheden openen zich dan voor u: te gaan delen als medeërfgenaar met Christus in de hemelse goederen. Hier en nu! Een heerlijk perspectief. De Meester gunt het u zo welgemeend vanuit zijn liefdehart.

De eersten

Het spreken Gods is ook nog om een andere reden onontbeerlijk. De weg die voor ons ligt, dus de wijze waarop wij zoonschap gestalte mogen gaan geven in ons leven, zijn wij gisteren noch eergisteren gegaan (Joz.3:4b). Het is een geheel nieuwe situatie in praktische zin. Er over horen, lezen en denken is één, maar het zelf doen, realiseren, is wat anders. Waar zien we vandaag zoonschap om ons heen? Waar kunnen wij ons op oriënteren? Wie gaat ons voor? Niemand. Wij zullen zelf die eersten moeten zijn. Met het woordje 'wij' worden alle gelovigen bedoeld – verspreid over de gehele huidige wereld, ergens deelnemend aan een

Onbekend

plaatselijke gemeente – die kennis hebben van en geloof in het evangelie van het Koninkrijk der hemelen en haar einddoel, volwassen zoonschap. Niemand van ons zal uitmaken wie er wel of niet toe behoort. Gød kent de zijnen. Het evangelie nodigt in ieder geval allen uit; er is geen uitsluiting.

Dat er 'eersten' zullen komen, is een logische zaak en een nuchtere konstatering. Meer niet. Wie die eersten zijn, is niet van tevoren vastgelegd. Dat wordt hoofdzakelijk bepaald door de gelovigen zelf. Ook voor zoonschap geldt: Wie dorst heeft, die kome en drinke om niet. Dat er meer bij komt kijken dan alleen willen, is in vorige studies al naar voren gebracht. Maar wat er dan ook nodig is, de Heer wil rijkelijk voorzien in heerlijkheid (Fil.4:19).

De tijd van bezinning is tevens de tijd voor verkenning. Jozua gebruikte zijn stop bij de grens voor verkenning van de **eerste** etappe. Het hele land zelf was immers veertig jaar geleden al door de twaalf verspieders verkend. Zo heeft ook onder ons al jaren geleden het woord van het zoonschap geklonken en ons beziel. Thans gaat het om de eerste schreden te kunnen zetten op die nieuwe weg. Wie die wil gaan, ontkomt er niet aan om 'eerste' te zijn op een 'onbekende' weg. Onbekend in praktisering en beleving. Zoonschap aap je niet na, speel je niet als een rol, maar **ben** je. Onveranderlijk en voorgoed. Dit is een wonderlijke ervaring.

Een onbekende weg betreden vraagt om geloof, vrijmoedigheid en daadkracht. Deze werkingen in de christen kunnen slechts opgewekt, ondersteund en onderhouden worden door het woord Gods, dat geest en leven is. *Wie zijn woord bewaart, in die is de liefde Gods volmaakt*, schrijft Johannes. Deze liefde is het wezenskenmerk van zoonschap. De gelovige die daar begrip van heeft en er naar wandelt, is een discipel van Jezus. Allen zullen dat met verbazing aanschouwen en het moeten erkennen (Joh.13:35). De wereld zal zich verbazen, zegt Paulus, omdat zo iets nog nimmer is vertoond. Blijvend en volkomen positief en goed te allen tijde en onder alles zoals de Heer zelf, wie kan

zich dat voorstellen? De zonen van God.

Heiligt u

De hemelse Jozua roept ons in deze tijd op tot heiliging (Joz.3:5a). De nieuwe en jonge wijn van het leven als zoon past niet in een verouderd vat (Luc.5:37-39). Hoe we ook gehecht mogen zijn aan het bekende en vaststaande patroon van christen zijn, zoonschap vraagt om iets nieuws, iets anders. Het wordt geopenbaard door die gelovige die zich de bergrede tot zijn eigen levensfilosofie heeft eigengemaakt en daar naar leeft (Mat.5-7). Dat zal tot een bestaanswijze leiden die nog nooit eerder onder christenen tot in zijn uiterste consequenties is gerealiseerd dan alleen door onze Heer zelf. Het evangelie van het Koninkrijk der hemelen is niet één van de vele richtingen binnen het christendom, maar is geheel anders. En dat komt het duidelijkst tot uiting in haar einde: het volwassen zoonschap in de zonen Gods van de eindtijdgemeente. Daarom is het "heiligt u" zo'n diep ernstige aangelegenheid.

Reeds eerder schreven we dat heiliging tweërlei zaak omvat: het afleggen van het oude en verkeerde van deze wereld, van de boze, en het aandoen van het nieuwe en goede dat God aanreikt door Jezus Christus. Een liefdehart kan nu eenmaal niet samengaan met ongerechtigheid, verleugening en vleselijke praktijken. Zoonschap manifesteert zich in heiligheid, waarheid en goddelijke natuur. Bij de heiliging tot zoonschap gaat het niet meer om tijdelijke up's, afgewisseld door steeds terugkerende down's, maar om een blijvende geestelijke stabiliteit. Het vallen en opstaan dient over te gaan in een blijven staan. Dat zal mogelijk worden door een definitieve doorbreking van en overwinning over alle obstakels die de duivel neerzet. Door de genade Gods zal daarin worden voorzien. Hoe diep en breed de Jordaan als barrikade ook mag zijn en hoe groot en sterk de reuzen in Kanaän zijn, in Christus vermogen wij alle dingen. In Hem zijn alle beloften ja en amen, door ons, tot eer van God (2 Kor.1:20).

Beloften

De grootste stimulans om bewust die strijd aan te gaan is de heerlijke belofte in Jozua 3:5b: **Morgen zal de**

Here in uw midden wonderen doen! Daar de Heer ons in deze tijd aan de grens van het beloofde land, de eindbestemming, het zoonschap gebracht heeft (Ex.15:13), zal **Hij** een succesvolle voortgang verzekeren:

**Hij zal hun koningen in uw macht geven... (Deut.7:24a)*

**Hij zal hen verdelgen en voor uw ogen onderwerpen... (Deut.9:3b).*

De psalmist kende dit geheim eveneens en verwoordt het aldus:

**De Here zal het voor mij voleindigen (Ps.57:3a; 138:8a).*

Het evangelie van Jezus getuigt van dezelfde waarheid in de volgende uitspraken:

**De God des vredes zal weldra de satan onder uw voeten vertreden (Rom.16:20)*

**Wij verwachten door de Geest uit het geloof de gerechtigheid waar wij op hopen (Gal.5:5)*

**Hem nu, die blijkens de kracht welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen (Ef.3:20)*

**De God des vredes heilige u geheel en al (1 Tes.5:23)*

**Getrouw is de Here die u sterken zal en bewaren voor de boze (2 Tes.2:3)*

**De Here zal mij beveiligen tegen alle boos opzet en behouden in zijn hemels Koninkrijk brengen (2 Tim. 4:18a)*

**U die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid (1 Petr.1:5).*

Deze geweldige waarheid, dat het Jezus is die door de Geest Gods de eigenlijke kracht tot overwinnen werkt, is tevens een sterk wapen tegen de geest van verwerping. Deze doet het graag voorkomen dat u het toch niet zal kunnen bolwerken. Maar voor de zonen Gods geldt het geheimenis: *Christus in u, de hoop der heerlijkheid*. Door dit feit zegge de zwakke: Ik ben een held (Joël 3:10). Slechts 'in Hem' zijn wij meer dan overwinnaars.

Nederig

Jezus houdt ons voor om van Hem te leren. Hij is nederig en zachtmoedig van hart. Zoonschap is geen opgeblazen dikdoenerij, geen eigen kunnen, geen zelfroem,

geen stoere jongenswerk. De mogelijkheid en haalbaarheid ervan hebben wij *als een schat in aarden vaten, zodat de kracht die alles te boven gaat, van God is en niet van ons* (2 Kor.4:7). De profeet sprak al lang geleden: *Niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de Here* (Zach.4:6). Paulus kende deze realiteit heel goed, zowel theoretisch als praktisch. Hij heeft het zelfs in de meest letterlijke zin 'aan den lijve ondervonden' wat het betekent. Hij schrijft daarover: *Het is God die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt* (Fil.2:13). Het is inderdaad om zijns grote naams wil dat Hij zijn toezegging aan ons heerlijk heeft gemaakt (Ps.138:2b). Vandaar de noodzaak om in een zuivere en diepe gemeenschap te leven met Hem. Zonder Hem kunnen wij niets van het zoonschap waarmaken.

Deuteronomium 9:4-6 leert ons dat niet door onze gerechtigheid en oprechtheid de vijand verdelgd zal worden. Diens ondergang heeft hij te danken aan zijn eigen verwordenheid. Hij komt om in zijn eigen ontstoken vuur. Dat is een geestelijke wetmatigheid. Wij zullen dus ten opzichte van alle wonderen in ons leven en eventueel in ons werken roemen in Hem die ons kracht geeft.

Geloof

Betekent het bovenstaande dat de gelovige zelf niets hoeft te doen? Natuurlijk niet. Maar al zijn 'zwoegen' is tevergeefs als de Heer zelf niet het zoonschapshuis zou bouwen. Onze betrokkenheid in deze zaak is in de allereerste plaats geloof. Een geloof waar geen wederspanning meer in gevonden wordt. Volgens Psalm 106:7 was dat wel het geval bij Israël. De uitingen daarvan lezen we in Exodus 14:10-12. Oog en aandacht werden niet meer op de Here gericht, maar op wat voor ogen was in de zichtbare wereld. De geest van wederspanning zorgde tevens voor een negatieve reactie daarop. Het gevolg was ongelof, een hysterisch geschreeuw, ongehoorzaamheid. Steeds opnieuw lichtte deze vijand het volk beentje, zodat het niet tot zijn rust kon ingaan (Hebr.3:7-11,19; 4:1,2,11).

Hier hebben wij de goede strijd te voeren om ons geloof veilig te stellen. Door een vrij geloof kunnen wij op de

nodiging ingaan om krachtig te zijn in de Heer en in de sterkte zijner macht (Ef.6:10). Dat is onontbeerlijk voor zoonschap.

Ons geloven in Gods toezeggingen en werkingen is dan pas een kracht tot behoud als het nergens meer gehinderd en ondermijnd, in twijfel gebracht en omgebogen wordt door de machten der duisternis.

Jozua geloofde God op zijn woord. Dat inspireerde ook de priesters en het overige volk, zodat zij tot daden overgingen. Waar wij geloven en geloofswerken verrichten, daar kan God het eigenlijke werk in en met ons doen: het wonder!